

Det tog ni år!

Bente Reimann er 53 år, butiksuddannet og i arbejde. Bente er fraskilt og har en voksen søn.

I 2005 var Bente på arbejde i Brugsen og stod bag kassen. Tre gange i løbet af kort tid blev forretningen udsat for røveri. Røveren var den samme mand, der hver gang kom kørende på knallert og truede med en kniv. Manden blev pågrebet fire måneder senere.

Efter røverierne var der en, der spurgte: Hvordan har du det? Jeg har det ligesom et træ, sagde jeg. Når det bliver sat i jorden, er det ikke meget mere end en pind. Så vokser det, og der kommer lag på lag på stammen. Nu føles det, som om alle lagene er blevet skrællet af, og jeg står tilbage som en lille pind. Sådan havde jeg det, som om det hele var skrællet af, og jeg skulle bygges op igen. Det er 13 år siden, og jeg har det godt nu. I dag vil jeg sige, at hvis det ikke var sket, var jeg aldrig blevet så stærk, som jeg er nu, men dengang havde jeg det ikke godt, så jeg ville i retten og se røveren, fordi jeg tænkte, at det ville hjælpe. I fjernsynet havde jeg set, at folk, der var blevet udsat for et eller andet, blev lettet ved at se gerningsmanden i retten, for der så han almindelig og ikke særlig farlig ud. Jeg kunne bare ikke finde ud af, hvor jeg skulle gå hen, og de andre i forretningen sagde, at det var åndssvagt og lige meget. Men for mig var han en kæmpe stor farlig djævel, og det var han også for min søn, Mark, der var 10 år og bange for, at han ville komme herhjem og tage hans medaljer. Derfor ville jeg se ham, men det kom jeg så ikke til.

Så en dag sad jeg i min sofa og råbte ud i stuen: Så hjælp mig dog for helvede, en eller anden. Det var, som om stuens mørke var ved at æde mig, jeg var ved at ryge ned i et sort hul, og lige der ringede telefonen. Det var en journalist fra TV2, der spurgte, om jeg ville være med til at møde min røver. Ja tak, svarede jeg. Jamen skal du ikke lige tænke over det, spurgte han. Nej, sagde jeg, jeg *har*

tænkt.

Gerningsmanden havde i fængslet reageret på et opslag, hvor TV2 søgte personer til en dokumentar om konfliktråd, hvor offer møder gerningsmand. Han ville gerne møde Bente, for deres øjne var mødtes, og hun havde set bange ud.

Det er et meget mærkeligt nærvær, man får med en røver. Det er et intenst sekund, to sekunder, når han ser dig i øjnene og siger, at han vil have pengene. Det er noget, man får sammen; et nærvær, man vil ikke have. Det er der ingen andre, der rigtig forstår.

Vil du ikke bare gå væk, jeg kan ikke lide, at du er her, tænkte jeg dengang, men det kan man jo ikke sige, for man skal gøre, hvad røveren beder om. Det havde jeg fået at vide af min chef. Jeg *skulle* give ham pengene, men jeg havde ikke lyst til at give ham dem. Det var jo mig, der havde tjent de penge, og jeg skulle arbejde videre. Hvis han gik med alle pengene, så kunne jeg ikke lave mere, kassen var tom, jeg kunne ikke give penge tilbage. Det var noget værre rod.

Jeg kan huske, at første gang jeg blev røvet, blev jeg ved med at kigge på en meget stor mand, der stod i køen ved kassen. Jeg var fuldstændig i panik og tænkte: Kan du ikke gøre et eller andet, kan du ikke få ham der væk, for jeg kan ikke lide det her? Han kom så nogle dage efter og sagde undskyld til mig. Han kunne godt se, at jeg havde kigget helt desperat på ham, men han var frosset og vidste ikke, hvad han skulle gøre.

Tredje gang røveren kom, havde jeg fået nok. Du får ikke en krone, du kan godt skrubbe af, sagde jeg. Det gjorde ham sådan lidt paf. Så sagde jeg: Hørte du ikke, hvad jeg sagde? Fis nu af med dig. Så løb han sin vej. Min chef havde aldrig hørt mig råbe så højt.

Der gik et år fra telefonopringningen fra TV2, til udsendelsen 'Ansigt til

ansigt med en røver' blev sendt. I udsendelsen følger man Bente i tiden op til hendes møde med gerningsmanden, og man ser brudstykker af både deres møde og et efterfølgende møde, hvor Bentes søn, Mark, er med i fængslet.

Det var et meget spændende og lærerigt år, og det reddede mig på alle mulige måder. Alt det jeg havde undgået indtil da, kastede TV2 mig ud i. Jeg skulle pludselig ud at handle og stå blandt en hel masse knallerter, der kørte rundt om mig. De var søde ved mig og gjorde det på en kærlig måde, men jeg fik godt nok et "los i æ røv". Det var et hårdt år, men jeg var glad for det og allermost for at sidde over for røveren. Jeg kunne se ham, og jeg kunne sige, lige hvad jeg ville til ham. Jeg ville ikke være ond ved ham, men jeg fandt ud af, at han havde en bror, der var på samme alder som min søn. Det trak jeg lidt på og sagde: Hvis nu *din* mor var blevet udsat for røveri, hvordan tror du så, at *du* ville have det? Og hvordan ville din lillebror have det? De ville blive kede af det, ikke? Hvordan tror, du *min* søn har det?

Jeg fik spurgt om alt det, jeg havde tænkt på i forvejen, og mere til. Det allervigtigste var at spørge ham om, hvorfor han havde gjort det. Det var, fordi han kedede sig, sagde han, og fordi han havde en narkogæld. Og så havde han syntes, det var sjovt. Det var drengestreger. Der blev jeg godt nok provokeret og sagde: Kunne du for fanden ikke have købt en Playstation eller noget andet i stedet for at rende rundt og lege med folks liv på den måde? Der blev jeg gal.

Jeg havde ingen forventninger om at få en undskyldning. Han kunne lige så godt have sagt, som nogle gør, at når du sætter dig bag en kasse, så skal du forvente, at der kommer et røveri. Men han undskyldte og sagde, at han ikke ville gøre det samme igen. Det har han så heller ikke gjort. Han sagde også undskyld til Mark og overbeviste ham om, at han ikke ville komme og røve hans medaljer, så han blev helt rolig.

Bente var efter hvert røveri gået på arbejde igen næste dag, men oplevelserne havde sat deres spor. Angsten gik ikke væk.

Jeg kunne ikke rigtig forstå, at jeg havde det dårligt. For røveren var jo fanget, så

jeg tænkte, at sådan skulle jeg vel bare have det. At det var sådan, jeg skulle leve livet nu. Jeg turde ikke gå ud, jeg turde ikke gå i teatret, jeg turde ikke tage bussen, men sådan var det vel bare.

Min far troede, det måske havde noget med røverierne at gøre. Men røveren var jo fanget, sagde jeg, så det kunne ikke være det. Jeg kunne ikke forstå, at én mand i de få sekunder eller minutter, det havde varet, kunne gøre så meget skade. At det kunne ødelægge så meget for mig, men det kunne det åbenbart.

Jeg begyndte at blive rigtig syg. Jeg kunne ikke huske noget, og jeg faldt om på mit arbejde, så jeg gik til lægen og spurgte, om jeg havde fået kræft i hjernen. Jeg troede jo, at jeg var blevet tosset. Jeg blev sendt fra det ene hospital til det andet, men så fik jeg talt med neurologerne, og de sagde, det var 100 procent røverierne, der var skyld i, at jeg faldt om. Jeg troede også, jeg havde mavesår, men neurologerne sagde, at det var, fordi jeg var blevet røvet så mange gange.

Kommunen sørgede for, at jeg kom på en angstskole i nogle måneder, og så skulle jeg ud at arbejde igen. Jeg vidste ikke hvor, for jeg turde ikke rigtig være nogen steder. Jeg kom i Kop & Kande, og jeg kastede op hver dag, men jeg gik derhen hver eneste dag, lige indtil en jobkonsulent fik øje på mig. Da vejede jeg 43 kilo. Du skal ikke være her, sagde hun, og så kørte hun mig hen til Rudi og Harald Nielsen, den gamle fodboldspiller, og spurgte, om de ikke kunne have sådan en som mig i deres forretning i nogle måneder. Det kunne de, og de passede så godt på mig, at jeg kom til at veje 50 kilo. Jeg talte op og gjorde status på lageret og fik ordnet deres butik, så den stod knivskarp og flot. Efter tre måneder sagde jeg: Nu er jeg klar til at få et rigtigt arbejde igen. Jeg troede jo, jeg var rask.

Rudi og Harald Nielsen havde en forretning, hvor de importerede sko og tasker fra Italien.

Bente startede i en brugsforretning med tilknyttet posthus. Hun skulle oplæres i at betjene posthuset, men at have store kontante beløb mellem hænderne viste sig at være så angstfremkaldende, at hun til sidst blev fyret og tilbudt psykologbehandling.

Brugsen betalte for samtalerne hos psykologen, og der fik jeg pludselig lov til at

tale om, hvordan jeg egentlig havde det. Jeg talte jo ikke om det ellers, jeg havde det fint nok, syntes jeg, men psykologen tvang mig til at tale om, hvordan jeg havde det inderst inde. Jeg fik det lidt bedre, men jeg synes faktisk, at alt det, jeg selv har gjort, har været bedre. Jeg gjorde det, jeg ikke turde. Jeg nægtede at give op. Jeg *ville* ikke være syg. Min mor var syg, altid syg, og jeg ville ikke have, at Mark skulle have den samme oplevelse. Jeg ville ikke have, at han som voksen skulle sige, at han havde en mor, der altid var syg. Det er derfor, jeg har kæmpet som en vanvittig for ikke at virke syg. Jeg er fandeme taget til alle hans fodboldkampe, selvom jeg var lige ved at dø og løbe hjem igen. Jeg gjorde det hele.

Jeg er også gået lige på folk og har spurgt: Har du nogensinde været udsat for røveri? Mark spillede fodbold, så snakkede jeg med alle forældrene, og de fortalte mig gerne historier om alt muligt, de havde oplevet. Jeg har suget til mig, når folk fortalte mig om deres erfaringer, og jeg har tænkt: Kan jeg bruge det til noget, eller kan jeg ikke bruge det? Jeg har plastret mig selv til med alt, hvad folk har sagt. Det har været som at lægge brikker i et kæmpe puslespil. Hvis jeg hørte noget, som jeg syntes passede på mig, blev en brik lagt på plads. De sidste brikker faldt på plads for nogle år siden under et foredrag. Dagen efter sagde jeg til mig selv: Nu er puslespillet i orden. Så var det klaret. Nu har jeg det godt. Ni år tog det!

Hvis jeg ikke var blevet røvet, var jeg ikke blevet skilt, siger Bente. Så var jeg nok bare tullet videre. Jeg tror, jeg blev for stærk. I to år gik jeg og planlagde, at vi skulle flytte til en mindre lejlighed, og så sagde jeg en dag til min mand, at nu ville jeg skilles. Det blev vi så, men vi er stadig venner.

Jeg har altid gerne villet hjælpe andre og begyndte at komme i Offerforum (Invicto), som tilbyder hjælp og rådgivning. I begyndelsen blev jeg ved med at sige, at jeg ikke kunne hjælpe f.eks. et voldtægtsoffer eller en, der var blevet slået ned, for jeg havde *kun* oplevet at blive røvet. Men efter at have siddet og lyttet med på andres samtaler fandt jeg ud af, at følelsen er den samme, uanset hvad man har været udsat for. Følelsen af at have været magtesløs er den samme, og spørgsmålet om, hvorfor det skete, er det samme. Når jeg i tidens løb har fortalt

om, hvad jeg har oplevet, har folk som regel sagt: Ej, det kan jeg godt forestille mig. Men det kan de ikke! Så når jeg skal hjælpe nogen, siger jeg til dem: Jeg kan ikke sætte mig ind i, hvordan *du* har haft det, men jeg har haft det sådan og sådan. Jamen, det er jo det samme, siger de så, men jeg vil altid blive ved med at sige: Jeg kan ikke vide, hvordan du har haft det. For det er der ingen, der kan.